

‘Ik wil maar af en toe een huppelmeisje zijn’

Op de Toneelschool klapte Charlie-Chan Dagelet (29) nog volledig dicht, maar op het Tribeca Filmfestival in New York won de actrice met *Houvast* de prijs voor Beste korte film. ‘Nu doe ik precies waar ik zin in heb.’

tekst Caroline van Keeken, foto Cindy Baar

b

Het mag in film- en televisieproducties allemaal wel wat ruiger van actrice en celliste Charlie-Chan Dagelet. Wat vaker, zegt ze. Wat leuker. Ze neemt een hap van een baan in de lobby van het Andaz Hotel. “Er is niks mis met commerciële film- en televisieproducties, begrijp me niet verkeerd. Maar er wordt nu wel vaak gedacht: wat wil het publiek zien. En te weinig: wat willen we zelf maken.” Het gevolg: wel erg brave producties. Met voor haar een mooi meisjesrol. Een afwerend gebaar, verontschuldigende blik. “Misschien zie ik het verkeerd. Maar soms denk ik: godver, ik zou weleens een viswijf op de markt willen spelen. Niet zo’n huppelmeisje.”

Charlie-Chan, dochter van acteur Hans Dagelet en alt-violiste Esther Apituley, staat deze maand op theaterfestival Oerol met de voorstelling *We are here*. In dit stuk over de maanlanding – verteld vanuit Michael Collins’ perspectief die in de spaceshuttle moest blijven terwijl zijn twee collega-astronauten de maan verkenden – speelt ze ook cello. Eind vorige maand was *Houvast*, de film waarin Charlie een celliste met podiumangst speelt, de Beste korte film op het Tribeca Filmfestival in New York.

Heb je weleens last van podiumangst?

“Nee, nooit. Ik voel wel wat spanning natuurlijk, maar die zorgt ervoor dat ik alert en geconcentreerd blijf. Wanneer ik speel, ben ik met mijn rol bezig, niet met mezelf. Dat helpt. Al vond ik het de eerste keer dat ik speelde met Toneelgroep Amsterdam wel echt heel eng. Ik stond met zulke grote namen op het podium, voor zo’n groot publiek.”

Hoe is het om daarna weer een ‘huppelmeisjesrol’ te spelen?

“Ik probeer ervoor te zorgen dat ook dat een uitdaging blijft. Daar ga ik zo ver mogelijk in. Ik heb twee seizoenen gespeeld in de serie *Bluf*, voor RTL. Dat was heel tof, maar ik speelde als het vriendinnetje van Jan Kooijman wel zo’n typisch leuk meisje. Daarom besloot ik er een karikatuur van te maken. Ik ging kijken hoe ik dat typetje kon uitvergrooten zonder dat het ongeloofwaardig werd. Ik bedacht stemmetjes voor haar die ze deed als ze alleen met hem was. En ik liet haar heel kleine stapjes zetten wanneer ze rondliep op haar hakken. Ik denk dat dat wel gelukt is. Lachend: “Al ben ik niet teruggevraagd voor het volgende seizoen.”

In 2010 studeerde Charlie-Chan Dagelet af aan de Toneelschool en Kleinkunstacademie. Sindsdien speelde ze in onder meer de thriller *Loft*, deed ze mee aan verschillende producties van Toneelgroep Amsterdam waaronder *Zomertrilogie* en *Scènes uit een huwelijk*. En had ze rollen in televisieseries zoals *Seinpost Den Haag* en *Zusjes*.

Hoe kijk je terug op je tijd aan de toneelschool?

“Ik was ontzettend onzeker. De eerste drie jaar had ik er een rottijs. Ik had zo sterk het gevoel dat ik me moest bewijzen en sloeg daar helemaal van dicht. Ik durfde niets meer. Dat had onze hele klas. In het eerste jaar had niemand zijn of haar propedeuse gehaald en uiteindelijk is maar de helft afgestudeerd. We waren allemaal zo bang.”

Hoe kwam dat?

“We staken elkaar aan, denk ik. Als de één zei dat hij niet durfde, zei de ander dat ook. We waren veel te gevoelig. We begrepen elkaar erg goed, maar als groep werkten we totaal niet.”

Hoe kreeg je je zelfvertrouwen terug?

“Toen ik in mijn laatste jaar een stage kreeg bij Toneelgroep Amsterdam, dacht ik: nu moet ik het doen ook, anders moet ik er maar mee stoppen. Ik werd gek van mezelf. Ik had me drie jaar verstoep. Bij TGA was er geen tijd voor onzekerheden. Ik kon daar ook niet zielig in een hoekje gaan zitten.”

“Ik was bijna van de toneelschool gestuurd omdat ik zo afwachtend was, ik kreeg daar veel kritiek op. Maar het duurt bij mij even voordat ik me ergens in durf te gooien. Zo was ik vroeger binnen ons gezin ook. Ik was de observerende. De rest was ook zo expressief.”

“Achteraf denk ik dat het tijdens de opleiding geholpen zou hebben als iemand had gezegd dat ik het kon. Of dat ze hadden gezegd: aan dat onderdeel moet je nog wat werken. Maar zij vonden: wees dankbaar dat je bent aangenomen. Daar zit ook wat in. Ik klapte er alleen helemaal van dicht. De verwachtingen waren veel te hoog.”

Heeft dat ook met je achternaam te maken?

“Ik denk het wel. Ik vond dat ik heel wat te bewijzen had. Veel leraren hadden weleens met mijn vader of moeder gewerkt, en daardoor dacht ik dat ik nog meer moest waarmaken dat ik op de toneelschool thuishoorde.”

“En het was soms ook echt ongemakkelijk. Wanneer do centen me tijdens de les vroegen de groeten te doen aan mijn vader, bijvoorbeeld. Nu heb ik daar geen last meer van, ik doe precies waar ik zin in heb. Maar toen was dat moeilijk.”

Heb je weleens gedacht: ik ga iets compleet anders dan mijn ouders doen?

“Jawel. Als kind had ik alleen maar toneel en muziek om mij heen. Het was logisch dat ik die kant ook op ging. Zeker op de toneelschool heb ik me afgevraagd: wil ik dit wel? Het plezier in het spelen was me totaal vergaan in die periode. Maar ik heb nooit écht overwogen te stoppen.”

“Ik heb het niet altijd maar over werk met mijn ouders. Al kunnen we daar bijna als collega's over praten. Met mijn vader heb ik wel teksten voor audities doorgenomen. En als ze naar een voorstelling zijn geweest, vertellen ze eerlijk wat ze ervan vonden. Ze zeggen dan wat beter kon niet dat het slecht was. Meestal zijn ze gewoon trots.”

Ze is vooral blij dat ze van haar moeder nooit heeft mogen stoppen met cello spelen. Ze lacht. “Al studeerde ik elke dag maar vijf minuten, zei ze, dat was in elk geval iets.” Alles wat ze het afgelopen jaar heeft gedaan, is te danken aan die cello, gaat ze verder. “In deze theatervoorstelling en de korte film op het Tribecafestival speel ik.” Het is daarbij een goede manier om de periode ‘tussen rollen in’ op te vullen. “Als ik even geen nieuwe projecten in het vooruitzicht heb, denk ik altijd meteen: dit was het dan. Maar vervolgens besluit ik me er geen zorgen om te ma-

ken en begin ik met studeren.”

Ga je hetzelfde tegen jouw zoon zeggen?

“Ja. Zie wat het mij gebracht heeft. Maar dat komt later. Hij is nu twee en zegt overal nee op.”

Ze is de jongste moeder binnen haar vriendinnengroep. En wil nog graag feesten, aan grote nieuwe projecten beginnen, reizen maken met Job, haar vriend. “We zijn acht dagen naar New York geweest voor het Tribecafestival. Toen logeerde Eneas bij mijn ouders en Jobs broer. Ik zorg ervoor dat ik zelf ook nog een leven heb.”

‘Soms denk ik: godver, ik zou weleens een viswijf op de markt willen spelen’

Charlie-Chan Dagelet

Geboren 22 augustus 1986,
Amsterdam

2000 – 2002 Montessori
Lyceum Amsterdam

2002 – 2005 lvko

2006 – 2010 Toneelschool en
Kleinkunstacademie

Sinds 2003 speelde ze in televisieseries (onder andere *Lijn 32*, *Zusjes*, *Bluf*) en films, waaronder *Loft* en *Homies*. Daarnaast speelde ze in onder andere *Scènes uit een huwelijk* van Toneelgroep Amsterdam, en vertolkte ze de hoofdrol in *Sneeuwwitje* van het Noord Nederlands Toneel. Met Nineties Production maakt ze de voorstelling *Naar Bukowski*, en staat ze deze maand op Oerol met *We are here*.

Dagelet woont samen met kunstenaar Job Reuten en hun zoon Eneas.

